

de muur

stefan robbrecht-roller

de muur

een gedicht

2024

een schandaal op straat en daarom maar een muur tegen de radicalen, opgeschort, de schoot met serpentines tot een sanitaire stop die, als het moet, tot sancties overgaat, die overloopt naar vijanden die licht geraakt aan spuitjes raken, anker lichten, uit de goot het gore alledaagse braaksel beu zijn – aangekaart om te ontsmetten, wat er aan de rokken, benen, moederschenen kleeft en een neutrale zone zoekt met zorg, een plekje van waaruit de wereld overschouwd en uitgerekt op trippeltenen ontdekt mag worden, wiegen, wandelen, waarheen met deze plots verschenen harde kanten die me dansend kanten-kiezen wil voorschrijven? doe maar rustig verder poolshoogte – mijn pols – te nemen, remgeld af te remmen, zaljies uit de muur op voorzorg te wrijven – je wil gezondheid en die zal je krijgen als je braafjes het verdict – voorspelling – volgt, met mensen-messen aan de overkant, ontvreemd en uitgeheemd, met armen die gebrand en opgespand de lidtekens vaarwel wuiven, hoe voorbijgangers voor korte tijd in eigen vlees – gesneden en gemetseld – de buurt bereiken laten, die ze willen met een gil? geordend en gerangschikt, of door een laagje weggeschraapt, het bedje blind?

verslaafd geraakt aan toegehoorigheid, gedaan en afgedekt de ruimte voor een toe of toedeloë, een knipoog om de regenboog mee af te ronden, om langzaam aan het eind te komen van het lood en lekker zwaar gezwommen tussen haaien, er zwoegen visjes tussen voegen, ze nemen vretend vol genoeg vooruitgang in het vakwerk waar, de soort-zoekt-soort springt ons spontaan het net in, sleurt de visser met zijn spartelende buit bijna verdrinkend dieperikken in, intensief ruimen tentakels opgetakeld eenzaamheden weg, ze ontwarren het-doet-er-niet-toe-terecht de keldergaten van het opgetast en aangetast systeem, grote ogen gapen geweldig mak beschaafd naar muren die de stroomversnelling initiëren, die met de tijd het tij proberen keren, zullen lukken in het opzet om het viaduct en vluchten af te snijden – de safari voor verstekelingen is stopgezet, reset – geen aanwijzing resterend, wijsheid waar de kabeljauw en gouddieven het makkelijkst aan land – op kades – komen! onraad aangeboden, open geest en ogen open voor de kleine vis, die te gewis het vechten-voor-een-beter-leven in het politieke water wist te laten, het kader voor het mensenvissen iets te ruim in wetten wist geschreven

daar hapt een camera een kiekje uit de romp planeet, terwijl een astronaut met maatpak mieren op muren zal verdelgen, zie ze zwelgen, zwellen, zieltogend uit de strepen van het bakstenen geval vallen dat door vlaggeplant een natie toegewezen werd – weer een stukje wereld voor de ondergang bewaard – weer een volk eensgezind achter een teken geschaard – geen waardeloos gewarrel op de maan, maar levensdienlijk amusant geclaimed, met klem verdedigd door er onderzoeksrobotjes heen te sturen, staaltjes uit het oppervlak vakkundig uit de massa materiaal te plukken, het kan gaan lukken dat een afdamming ontstaat, een door-isolatie-opgetrokken-luxebubbel waartegenaan de vele boze bange wezentjes bijtijden ophouden balades voor de heerschappij te zingen, barricadeschuw en smachtend – op een glimp van glans aan ballustrades wachtend – troepen fans aan voeten samen, om aan te komen stormen, aan te staren – nieuwe banen om te naaien, nieuwe holsters om te paaien – om nadien, almachtige genade, roltuig-technisch tegen zwakheden te strijden, doorgeknalde corporaties aan de aarde vast te klinken

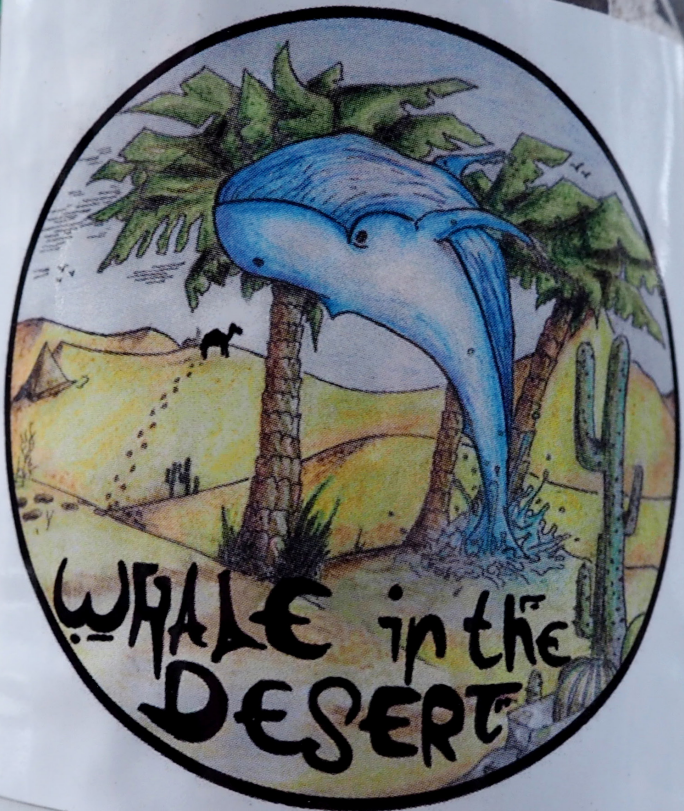

**strikt verboden is het, vrij-verzonnen versjes naar een wens-
omhulling te vervrachten, er staat een nieuwe generatie
op, getrained, gefinkeld om de grote massa met geschater
op te geilen – daar, bodemloos ballonnen in de lucht, lekker
uit de catacomben van de kille ondergang gemekkerd en op
plaat gezet voor heilige herhaling – een heraldiek van kleine
meisjes die, beschermd in een burcht, berucht verkracht tot
tegenmacht van bullebakken is verkozen – de idealen
stalen pas met opgesmukte kindersnoetjes terug de show,
terug naar af het image, de magie, van uitgelaten dochters,
zonen, die dankbaar kneedbaar rond de ouderlijke benen
flemen, het zicht gekleed met achterwerk, merk je de
kwellig in de spelling van het zaad, een liefdeloze lozing?
merk je hoe er vuiligheid in vlechtjes wordt gesmeerd, geteerd
op strakheid om aan waarden aangemeerd een meerwaarde
voor haatcampagnes aan te maken? er gaan ballonnen op
met bloed, nog niet doorprikt het desastreus theater dat
op fundamente van een luchtkasteel zijn opvoeringen
vond, soms hoongelach doorstond – wie raakt aan mijn
familie, aan een kraakhelder verhaal? wie raakt er aan de
lokken, rokken, die aan zuiverheid aandokken?**

UMENT

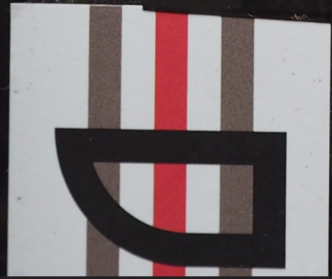
**zegezeker fluit de aangemeerde uitgemeste jeugd
frustratie van zich af, de muur is „there“, is aangesmuurfd,
so what! – de uitwassen weer wit gestoofd, de waarheid
naar hun hand gekloofd – wie doet hen waf? ach,
verdraag toch dat die jochies met hun hoodies en hoe-
doen-ze-het-houdini-truukjes wrijvingsoppervlakte in de
buurt geregeld kregen – terreur op een kleine zakdoek, onze
kant van het verhaal – ik weet niet waarvandaan de rollen
kwamen aangewaaid, de vaandel dragers die uit volle borst
hun lijf in liedjes op de borstweringen leggen – ze
vinden afval, onder mensen die de muur gebruiken om de
veelheid uit de goot omheen de verticalen te verversen
– vergeef het hen, ze weten niet waarmee ze bezig zijn –
knuppels regenen op koppen neer, de knapen knallen, koel
als kikkers, klinkertjes op mensenmaat tot moes te pletter,
pijn plezier het hoort erbij, de garde generaals, ze grinniken,
gaan door de plassen ploertenbloed parmantig plechtig
verder – als een dweil gevallen, lachen ze, en schuwen niet
het losjes liederlijk bekladden van de leeggemaakte huizen,
ze trappen tussen spijlen na op wat verbeurd verklaard in
onbekende zakken is verdwenen**

WHALE in the
DESERT

heethoofden, wisselend van kamp en tureluurs getrapt, liggen op de grond gezond, een lompe vlegel kiest voor vleugels, kaatst zijn vergezeld-van-feiten als een echo-mening-echt-OK-wat-op-papier-staat terug, affectie raakt verknocht aan op het zuilenrijk geafficheerde bagger, dat niet langer uitgaat van te-lezen kleine lettertjes – een walvis snapt en hapt naar beeldig-drachtig data-materiaal dat weg van waanzin toevlucht zoekt in oorden waar de zekerheid ontploft, een oase zich ontpopt – een tent als grondstof – waarlijk wonderbaar hoe voortgebracht en aangesleepte zandvoorraden muren onder zand begraven, hoe ondanks daken kort gesneden – alle zoekend naar een stede – de lamp, maar ook ertegen, de woestijn aanwakkert, je moet eens komen kijken wat er uit de etalage springt, naar hoe dat lijf de hoogte in geduwd wordt als een torentje, toepetje, toemaatje van groot formaat, formeel geweigerd door de waarneming, wie had er ooit gedacht dat kopstand zinsbegoocheling in hersenstammen omstoot? bijna was de fantasie voorbij de horizon geploeterd, neergeploft getekend afgetekend uit het graf gehaald, echt goor geschonden gaar gemaakt

...What have we done?
STELLA ROSSA VENEZIA

**tot bronnen bomen laten groeien, bladeren bevolken,
met daarin spionnen die klaverdicht-sporadisch spieden
naar waar sleet op sleutels toch een hoek heeft uitgehakt,
de kater heeft gepakt door gevangenschap, beledigd
uitgebroken rond de gracht, de aandacht voor het kot te
klein, gesloten en gesloopt, op hoop geleefd, de laatste tijd
met bellen op het hoofd gaan slapen tot het sap uit stof
is opgewaaid, erover, door de vensters van sensatie
werd gehaald, gecensureerd en zwart op wit werd opgekleefd,
zodat het digitale klankbord kleuters niet de kans geeft
om te kankeren, om vrijwillig firewalls te installeren en ze
daarna te ontgaan, omdat het rechtstaan niet alleen met
ouders – ouderdomsverschijnselen – gepaard de
baarmoeder verlaat, te laat de consequenties van
verwaarlozing, de moeder, nagestaard door drie verlaten
puppies, prikkelbaar, een doffe snor, de manko's van de
moederkloek éénduidig definitief, gegrift in greppels of
graffiti, op een plaats in het gelaat, te glad om onder
roffels ruikend naar houvast te vallen, om oorverdovend
op graniet de wil tot stil genieten voor een eerste keer en
voor publiek luidkeels en pleurend te proberen**

Gonestant ONNECTION

Sport-Verein

FRID

tergend traag opzij de decadentie, een volle luijer, uitgezaaid en uitgezongen in de slagschaduw, het podium, de inzet van een meesterlijke misverkiezing – een spion is erop uit gestuurd om muisstil zwevend alles aan de weet in het weet-al te komen, glas is aangeraakt, de muur doorbroken, weggewaaid het dekblad, het plafond, en lont geroken – ontdekt heeft hij, maar niet ontdekt dat feminisme is gezegend – ook ingedeukte, onderdrukte woorden zijn wat waard – en of applaus! op afstand dus een tandje bij gezet en uitgelachen tegelijkertijd – de mannen maar naar mars de vrouwen naar de scheiding – achter watertanden landen wanden die niet voor de vrouw herhaald of in het vatbaar kruid geladen uitgenodigd-receptief op non-actief of achter glas geconsumeerd dienen te worden – de Seefhoek produceert matrones voor matrozen, bevrijdend glijden benen open, geen verweer, ten zeerste in de weer om mankementen in te zetten in het spel, spelonken die lankmoedig lonken naar een spion, of lonken naar het open raam – dan maar de broeken uit, de boeken toe, het klooiend klerejoch aan zet, en toch tevreden heel de achterstand in voorspraak vast te ritsen

**gekopt getiteld stilgelegd en stilgehouden achter sluiers,
pijnlijk en penibel een verhaal dat in de ether esoterisch
uit de aarde komt gezweefd, en kijk nu eens precies, het
plaatje onvolledig, stenen die ontbreken, biertje, sleffer
braam-bes-potje, bijdehands sigaartje, waar geen rook is is
geen vuur, en dan nog op dit uur, gebalde vuisten,
dichtgeperst het gerst in gutsen op de planken die – als
banken aan een oever neergezet – het gerst nog eens herha-
len, liters bier van hier maar uit de overkant gehaald,
gepaaid, de dood doet ons een rondje drinken, toast ons toe
dat opgelegde afloop goed is zonder vlekken van gewonden,
zonde dat het schuim geen afschuim wil, het willig woud geen
hout meer levert om aanvallend agressief en ladderzat te
tanken, uit liefde voor de leider – niet de lever – gaan we
aan de drank ten onder, hangen in de touwen van het samen
soortgenoten sjouwen uit het zicht, de dis van 't is-nog-niet-
te-laot om lavelozen in te leveren, teleurgesteld de lege bak
gemeld, al lallend alle partnerklachten, overmacht die zacht
gezegd het zeggen heeft, als alles al gezegd is, uit de laatste
ademtocht de tocht trekt, een dammetje zowaar, bezwaar**